

Recensent: Inge van Strien

Mieke Roijmans-Maas 'Het verhaal van Auke: als je gehandicapte kind niet thuis woont.' Uitgeverij Unieboek BV, Houten, 2005. ISBN: 9026965931. (Verstandelijke handicaps/PO/1)

Soort boek / ziekte / stijl: In dit boek beschrijft Mieke Roijmans-Maas hoe het is om een gehandicapte zoon te hebben die in een instelling woont. Zowel de emotionele kanten van het hebben van een anders-kind en de verhuizing van je kind naar een instelling alsook de praktische kanten van deze aspecten worden beschreven.

Over de schrijver: Mieke Roijmans-Maas is getrouwd met Peter en samen hebben ze vier kinderen: Frie, de tweeling Sjef en Hilde en Auke. Mieke heeft ook nog een oudere zoon, Hugin, wiens vader is overleden. Auke woont in een instelling, de overige gezinsleden wonen samen op de boerderij.

Korte beschrijving: Mieke Roijmans-Maas beschrijft in dit boek wat het met je doet als je een kind met een handicap hebt en uiteindelijk de keuze moet maken dat je kind niet langer thuis kan wonen. Het boek bevat zowel theoretische kennis over bijvoorbeeld het doormaken van de fases van acceptatie als je erachter komt dat je kind een handicap heeft alsook een stukje geschiedenis van tehuizen en instellingen, tips over het kiezen van een instelling en wat de verschillen zijn tussen een instelling en thuis. Dit alles wordt verteld aan de hand van persoonlijke voorbeelden. Onderwerpen die daarnaast aan de orde komen zijn: de reacties van de buitenwereld, de andere gezinsleden en hoe je als ouder betrokken kunt zijn bij je kind in de instelling.

Wat viel op: Dit boek bevat zowel voor andere ouders alsook voor professionals veel waardevolle informatie. Op knappe wijze weet de schrijfster theorie en praktijk met elkaar te verbinden. En in de voorbeelden die de schrijfster aanhaalt is ze erg open en eerlijk over haar gevoelens. Bovendien worden er vele onderwerpen behandeld die te maken hebben met het hebben van een gehandicapt kind dat niet meer thuis kan wonen.

Citaten: Pag. 21/22. "Een paar maanden later brachten we Auke opnieuw naar het ziekenhuis. Elke nacht lag hij te huilen en te jammeren en hij braakte zoveel, dat hij soms twee keer per nacht in bad moest. Ik sliep 's nachts niet meer en voelde me steeds meer een zombie worden. Toen ik begon te dromen dat ik Auke te vondeling legde en het op een ochtend niet meer voor elkaar kreeg om op te staan, hebben we hem in onze wanhoop bij het ziekenhuis afgeleverd. We hadden even tijd nodig om bij te slapen en vroegen om slaapmiddelen voor Auke. Na een paar weken drong het besef tot ons door dat we verkeerd bezig waren. Ooit hadden we besloten dat Aukes geluksgevoel het belangrijkste was. Hij vroeg niet om slaappillen (die overigens ook geen effect hadden) en hij wilde niet per se thuis blijven wonen. Toch was het heel moeilijk om voor Auke te kiezen; zijn dag-nachtritme viel niet in te passen in ons gezin en dus zou hij moeten verhuizen."

Pag. 86. "De hoge bergen en diepe dalen die horen bij het acceptatieproces, beginnen geleidelijk aan iets af te vlakken. Van wanhopig zoeken naar uitspringers in positieve zin (hij kan heel goed aangeven wat hij lekker vindt), tot de totale wanhoop dat hij eigenlijk helemaal niks kan, ontstaat er plotseling een evenwicht: je kind is je kind; al

dat andere hoort er wel bij, maar verdwijnt meer en meer naar de achtergrond. Je kind wordt, op zijn manier, een lid van het gezin; net zo speciaal als de andere kinderen.

Niet langer probeer je hem te verdedigen; uit te leggen hoe waardevol zijn leven voor jou is. Je durft toe te geven dat je het zo graag anders had gewild zonder je daarover schuldig te voelen. Het feit dat hij niet thuis woon, wil je niet langer verdedigen naar anderen toe: voor jou was het de enige mogelijkheid. Zelfs de optie dat je kind, zodra de omstandigheden dat toelaten, weer terug naar huis zal komen, verdwijnt naar de achtergrond.

En je voelt je thuis bij hem.”

Recensies / extra's:

<http://www.bol.com/nl/p/het-verhaal-van-auke/1001004002381673/>

Op 17-09-2008: *“Een zeer goed aanvullende informatiebron voor professionele verzorgers van mensen en met name jongvolwassenen met een meervoudige beperking. Herkenbare problematiek/vraagstelling voor Z-verpleegkundige die aan de andere kant van dit verhaal staat.”*

Op 04-04-2005: *“Zelf ben ik ook moeder van een meervoudig gehandicapt kind met epilepsie. Al woont mijn zoon wel thuis, toch herken ik ontzettend veel in het verhaal van Auke. Het is recht uit het hart geschreven, met respect en begrip voor iedereen die erin voorkomt. Herkenbare situaties, gevoelens en bruikbare informatie, voor ouders en al die professionals die met onze kinderen werken. Het roept dan weer een traan op, dan weer een wat cynische herkenning of een warme lach.”*